

man lod det falde paa Halvveien, saa at Viborg Domkirke kom til at blive et Slags ny jydsk Marmorkirke. Det synes mig, at der tværtimod er al Grund til at gjøre, hvad man formaaer, for at faae Bygningen fuldenbt. — Naar det ærebe Medlem meente, at det Æneste, der var sikkert og givet i denne Sag, var det, at Beløbet kom til Udgift for Statskassen, saa er det jo aabenbart, at han i saa Henseende svæver i en stor Vildfarelse. Det ærebe Medlem vil ikke finde hverken paa Finantsloven noget Beløb i Linien eller i Statsregnskabet nogen Sum til Udgift for dette Niemeds Vedkommende. Sagen er den, at Udgifterne afholdes derved, at der aarlig paa forskjellige Kirker, som eie sig selv og give Overstud, repareres saa Meget, som Kirkeministeren kommer til Resultat om, at de kunne undvære, efter at have opshldt deres egne Formaal; paa denne Maade fremstafes efterhaanden de Midler, der foreløbig staffles tilveie ved Laan. Men ikke engang disse som Forstud givne Laan gaae fra Statskassen, men fra andre Midler under Kirkeministeriets Bestyrelse; Forstudene og Ulaanene ere hidtil gjorte af Sorø Academies Midler, der da igjen faae Renterne og Afdragene gjennem den Vigning, som jeg nylig har tilladt mig at nævne. Det forekommer mig altsaa ikke, at man i saa Henseende behøver at have nogen Frygt; thi Statskassen kommer, som sagt, ikke til at staae i Forstud, end mindre til at betale Noget. Naar det ærebe Medlem har stillet det Forslag, at der ved privat Subscription skulde samles 150,000 Rb., saa er jeg baade med ham og de øvrige Medlemmer af Udvalget ligesom med Kirkeministeren fuldstændig enig i, at det virkelig er ønskeligt, at der ad privat Veie maatte fremstafes ikke saa Lidet. Men naar det ærebe Medlem stiller op en Sum af 150,000 Rb., saa forekommer det mig rigtignok, at dette er i allerhøjeste Grad urimeligt; thi det hele Beløb, der er Tale om, er jo ikke synderligt mere end 150,000 Rb. Det synes mig at være en aldeles urimelig Betingelse at forlange, at der skulde samles 15 à 16 Gange saa Meget, som der til Gjengjæld stilles i Udsigt at faae paa anden Maade. Jeg skal tillade mig at sige, at det forekommer mig, at det Forslag, som er fremkommet fra

Udvalgets Fleertals Side, er saa strengt et Forlangende, som det vel er muligt at stille, naar man vil tænke sig det realiseret. — Og naar man overhovedet ikke ønsker, at Sagen skal fremmes, naar Meningen er den, at man paa enhver tænkelig Maade vil umuliggjøre Sagen, ja saa er der jo ganske andre simple Midler at iværksætte dette paa, nemlig ved at slyde Bevillingen fuldstændig ud af Finantsloven. For mig staaer det saaledes, at det Forslag, Udvalgets Fleertal har forenet sig om, stiller saa store Fordringer, at man med Grund kan have sine Betæneligheder ved at gaae ind derpaa, men at gaae saa vidt som det ærebe Medlem, det forekommer mig vilde være en fuldstændig Urimelighed; thi saa er det meget bedre aldeles at nægte Alt, saa er Rigsdagens Standpunkt ganske anderledes klart. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale, at man ikke vedtager Mindretallets Forslag, og jeg skal tillade mig paany at fremhæve, at den Grund, som det ærebe Medlem jo væsentlig støttede sig til, nemlig Faren for Statens Finanser, aldeles ikke er tilstede.

Justitsministeren: Som Den, der for Tiden har den ministerielle Bestyrelse af det kongelige Theater, skal jeg, forsaavidt Cultusministeriets Budget handler deraf, have den Ære at forhandle med det høie Thing, og da Cultusministeren idag maa være tilstede i det andet Thing under Behandlingen af Valgmenighedsloven, har han ogsaa anmodet mig om iøvrigt at møde for sig med Hensyn til Cultusministeriets Budget, hvilket jeg har troet saameget lettere at turde paatage mig, som jeg ikke seer, at der foreligger nogen væsentlig Uoverensstemmelse mellem Udvalget og Ministeren med Hensyn til de Vindringsforslag, der ere stillede til § 21 i Finantsloven. — I det Punkt, den ærebe sidste Tale bragte paa Bane, kan jeg fuldstændig være enig med ham. Jeg har som daværende Cultusminister maastee givet nogen Anledning til, at Viborg Domkirkes Restauration blev stillet paa det Punkt, hvorpaa den nu er stillet, nemlig at man skulde afslutte det, der var steet, paa en saadan Maade, at man bevarede det, uden at foregribe Fremtiden, medens man afventede,